

Основанъ 1916 год.

София, св. св. Кирилъ и Методий 24 май 1927 год.

Цена 5 лева.

Брой 35.

ВЕСТНИКЪ НА ВЕСТНИЦИТЕ

ИЗДАНИЕ

на Дружеството

на столичнитъ

журналисти

Неугасимъ свѣтилникъ

Мраченъ е сега хоризонтътъ на нашето народно съществуване. Тежки неправди висятъ надъ сѣдбинитѣ на българското племе и безброй ограничения спиратъ неговия сввободенъ полетъ къмъ напредѣкъ и преуспѣване. Дори и въ моменти на радостно ликуване, като днешния празникъ, най-голѣмиятъ за българската народностъ, ние не можемъ да се освободимъ напълно отъ кошмара, който ни души, и да забравимъ злото, което ни притиска. Толкова е голѣмо това зло и толкова болезнено усещаме ние острието на неправдитѣ и насилията, насочено срещу нашето народно тѣло.

Но тежко ни, ако се почувствуваме сломени и обезвѣрени, ако къмъ външния неуспѣхъ добавимъ вътрешното поражение, поражението на нашия духъ. Не сме ние единственитѣ, които сж изпадали въ неволи и мжки. Не е и най-черно тѣкмо днешното тегло, което българскиятъ народъ е срѣщалъ въ своята вѣковна история, която познава несравнено по-тъмни и по-страшни епохи. Толкова по-малко оправдано би било, ако днешното поколѣние се покаже недостойно да посрещне съ твърдостъ и мъжество изпитанията, които му прати сѣдбата въ неговия законенъ стремежъ къмъ свобода и независимостъ.

Униинето и отчаянието сж най-опаснитѣ врагове за единъ народъ изпадналъ въ затруднено положение. Тѣ могатъ да му донесатъ окончателна гибель тогава, когато непреклонната воля за животъ и трудъ неминуемо

ще го въздигне отново и ще му открие широкия пѣтъ на безспирното развитие. За честити и блѣскави сѣдбини сж способни само ония народи, които и въ времена на несгоди и изпитания не загубватъ нито своето самообладание, нито своето достоинство, нито своята енергия за работа.

Това сж познати, елементарни истини. Не е, обаче, безполезно да си ги спомняме, особено въ дни на народни празници, като днешния, за да не преувеличаваме злинитѣ, които ни заобикалятъ и да не спускаме безпомощно рѣце предъ една неволя, която ние можемъ и трѣбва да надвиемъ. Защото какъвъ по дълбокъ изворъ на бодростъ и на въодушевление за насъ отъ примѣра и дѣлото на великанитѣ отъ историческото минало? Каква по могща стрѣля на свѣтли, на и насърчения отъ тази, която сж излжчвали въ течение на вѣковетѣ, излжчватъ и днесъ, фигуритѣ на двамата солунски братя, първопросвѣтители на българския родъ? Не на тѣхъ ли преди всичко дължимъ ние обособлението си като самостоятелна народностна единица, способна за културно развитие и не е ли тѣхното дѣло, което е запазило нашия народъ отъ претопяване и погубване?

Днесъ, въ нощта на новитѣ народни страдания, споменътъ за солунскитѣ светци пакъ блѣсти като неугасимъ свѣтилникъ и озарява съ обилни лжчи пѣтътъ на българското племе къмъ една по-честита сѣдба.